

Waarom bent u de waarheid van God vergeten?

Een open brief aan de bisschoppen van de Russisch-Orthodoxe Kerk

Door [Sergej Chapnin](#), Gepubliceerd op: 6 februari 2023

Communicatiedirecteur bij het Orthodox Christian Studies Centre van Fordham University en hoofdredacteur van The Gifts (Дары), een almanak over de hedendaagse christelijke cultuur

Uwe Eminenties!

Mijn brief is gericht aan de orthodoxe bisschoppen in Rusland. Ik heb met opzet geen handtekeningen verzameld of kerkelijke structuren of openbare organisaties erbij betrokken, omdat ik me niet richt tot *het bisschoppelijk lichaam*, niet tot de leiders van het Moskouse patriarchaat, maar tot ieder van u persoonlijk. De geadresseerde van mijn brief is een orthodoxe christen die de heilige doop- en monastieke geloften aflegde, werd verheven tot de waardigheid van bisschop en die in zijn hart erkent dat het onmogelijk is om de kerk te besturen zonder ernaar te streven Christus lief te hebben, zijn waarheid te zoeken en hem te dienen. en niet Caesar.

Onder de gegeven omstandigheden voel ik me gedwongen de etiquette van de kerk te schenden door niet om uw zegen te vragen. Dit zou helemaal aan het begin van ons gesprek een valse noot klinken. Mijn woorden kunnen bij u vijandigheid, ergernis en zelfs woede oproepen. Omdat ik me hiervan bewust ben, kan ik nauwelijks hopen dat u zo'n gesprek oprecht zou zegenen, en een rituele zegen alleen om de bisschoppelijke macht te demonstreren, betekent weinig. Als je het ermee eens bent dat dit gesprek zinvol is, bid dan gewoon voor me en schrijf in ieder geval een paar regels als antwoord. Ik bid ook voor jou, hoewel dit vandaag moeilijk en pijnlijk is.

Maar ik geloof ten diepste dat er een zegen van boven is op zo'n gesprek, dat we worden opgeroepen om te praten over het *enige dat nodig is* (Lc.10,42, KJV), over ons geloof, over de liefde

van Christus die ondenkbaar is. zonder Zijn geboden te houden: *Als een man van mij houdt, zal hij mijn woorden houden* (Johannes 14:23, KJV)

Het is geen geheim dat uw bisschoppelijk ambt tijdelijk is. Liefde voor Christus, ernaar streven zijn Woord te volgen, Hem trouw en dankbaar te zijn, zowel in vreugde als in verdriet, dat behoort tot het eeuwige. U kunt brokaatgewaden en een kostbare panagia in een kist stoppen, maar u kunt geen rang en titel meenemen. Nog minder is het mogelijk om je met rang en titel te verdedigen bij het Laatste Oordeel.

Ik richt me tot u, omdat ik me uitgeput voel door de kwellend lange verwachting van een oprecht pastoraal woord van u, uitgeput door uw nooit eindigende stilzwijgen over wat het belangrijkste is. En ik smeed je om wat ik ga zeggen te behandelen als woorden die zijn uitgesproken vanuit een positie van zwakheid en gebrek, niet van kracht en zelfverzekerdheid.

Ik begrijp heel goed dat het episcopaat van de Russisch-Orthodoxe Kerk een groot en complex lichaam is. Ik ken velen van jullie persoonlijk, we hebben samen gebeden, samengewerkt. Er was een tijd dat we met wederzijds vertrouwen konden praten. Er was een tijd dat we elkaar hoorden en begrepen. Of was dat een illusie?

Nu, tijdens de militaire aanval van Rusland op Oekraïne, begrijp ik je totaal niet meer. Ik hoor u niets anders uiten dan staatspropagandaclichés, vermomd als vrome woorden van de kerkboodschap, en dubieuze theologische formules die u en uw kudde wegleden van het *evangelie* en *naar* een keizerlijke heidense cultus gericht op macht, rijkdom en geweld.

Ik denk dat je er medeverantwoordelijk voor bent. Ik zie dat het voor velen van jullie een bewuste keuze is.

Misschien word je gedreven door angst voor de patriarch, wiens droom het was om de kerkelijke dubbelganger van Poetin te worden, de enige heerser van het ROC, en die erin geslaagd is dit doel te bereiken. Harteloosheid, sluwheid, wreedheid - ik neem aan dat u Patriarch Kirill deze kwaliteiten meer dan eens in de hoogste mate hebt zien manifesteren.

Misschien wordt u gedreven door angst voor de veiligheidsdiensten. U kent het machtssysteem in Rusland en hoe gevaarlijk het is om zich tegen de veiligheidsdiensten te verzetten. Ik ben er zeker van dat haar officieren u regelmatig bezoeken, met u praten en u instrueren.

Kortom, u begrijpt heel goed dat in Rusland elke afwijkende mening strafbaar is, en hoogstwaarschijnlijk hebben velen van u meer dan eens de leden van de geestelijkheid gestraft die zichzelf toestonden het niet eens te zijn met het officieel voorgeschreven wereldbeeld, om onafhankelijk te denken, bezwaar te maken en niet te zwijgen. Het patriarchaat van Moskou eist al lang van zijn geestelijken een totale en onvoorwaardelijke loyaliteit. Deze verstikkende sfeer is een kenmerk geworden van de Russisch-Orthodoxe Kerk. De zeldzame uitzonderingen bevestigen alleen de regel.

Deze stand van zaken zou tientallen jaren langer kunnen duren, ware het niet dat er oorlog was. Nu, een jaar na het begin van de Russische agressie, moet ik direct zeggen: Patriarch Kirill is de eerste onder degenen die oorlogsmisdaden rechtvaardigen. In zijn preken verkondigt hij 'oorlogstheologie', waarbij hij argumenten gebruikt die flagrant in tegenspraak zijn met het evangelie en de leer van de Kerk. Ik zal er niet in detail over spreken. Je kent ze zeker allemaal en herhaalt ze waarschijnlijk regelmatig.

Maar laten we onze moed verzamelen en naar de toekomst kijken. De jaren van het bewind van patriarch Kirill Gundyaev zijn zwarte bladzijden in de geschiedenis van de kerk. De renaissance van de Kerk is afgebroken en nu zijn het niet de zondaars die worden gered door goddelijke genade, maar de verbitterde kasteelbouwers die de cocktail van keizerlijke mythe, wrok en ongelooflijk primitieve eschatologie doorslikken.

Dat alles is genoeg om voor terug te deinzen, en toch sta je op heel veel foto's daar, naast de patriarch, glimlachend, zijn zegen ontvangend, hem bloemen en dure geschenken aanbiedend.

Nogmaals: u staat achter een man die oorlogsmisdaden rechtvaardigt en de Kerk heeft verraden. Je herhaalt zijn woorden, herhaalt zijn criminele argumenten.

En zelfs als u niets zegt, kan uw stilzwijgen ons doen twijfelen of u aan zijn kant staat? Kan deze stilte van jou herkend worden als een poging tot verzet? De bloedige oorlog biedt je deze kans niet.

Maar we herinneren ons de woorden van Johannes de Theoloog: *volmaakte liefde drijft angst uit* (1 Johannes 4:18, KJV). Je hebt nog steeds de kans om getuigen en discipelen te zijn van Christus, die onschuldig werd veroordeeld, geleden en gekruisigd. Ik bid dat tenminste sommigen van jullie deze kans gebruiken en terugkeren naar de geloften die jullie hebben afgelegd bij de heilige doop en monastieke tonsuur.

Ik herinner me relatief recent, eind jaren tachtig, hoe gevaarlijk het was om over de nieuwe martelaren te spreken, en alleen de meest gedurfde en onbevreesde predikanten durfden het vanuit de ambo te noemen. Maar begin jaren 90 werd dit ideologische taboe opgeheven. Ik ben er zeker van dat u ook over de nieuwe martelaren hebt gepredikt, waarbij u hun geloofsprestatie als voorbeeld aanvoerde en zich door hen liet inspireren. Vertel me nu: waren dat slechts woorden die niets met uw daden te maken hadden? Als dat zo is, was uw prediking hypocriet en vals. Wat zou ik willen dat ik me vergiste!

Ik ben me er terdege van bewust dat ik zelf in een zwakke en kwetsbare positie verkeer. Het verwijt dat mij kan worden toegeworpen ligt voor de hand: "Je hebt Rusland verlaten, je bent nu veilig, heb je het morele recht om deze verwijten te uiten?"

Ik heb meer dan eens ontdekt dat dit argument wordt gebruikt met als enig doel de aanklager het zwijgen op te leggen. Toch zal ik proberen te reageren.

Ten eerste heb ik tijdens mijn laatste tien jaar in Rusland over dezelfde dingen gesproken. Ik sprak en ik zal spreken, want voor mij zijn de woorden over *degenen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid* geen loze kreet. De zoektocht naar waarheid is noodzakelijk; de wens om jezelf voor de waarheid af te scherm door propaganda of vroom gebabbel is verderfelijk. Onze massacommunicatiemiddelen stellen ons in staat de wereld duidelijker te zien en het woord van de waarheid luider te spreken dan ooit tevoren. Deze hulpbron kan nooit worden weggenomen.

Ten tweede, wie weerhoudt jou er ook van om weg te gaan? Als je het er niet mee eens bent, als je de risico's en bedreigingen ziet die verbonden zijn aan de vrije manifestatie van je standpunt, vertrek dan, net zoals honderdduizenden Russische burgers zijn vertrokken. Velen van hen zijn orthodox; ze hebben priesters en bisschoppen nodig. Ze wachten op gratis prediking, op geestelijke ondersteuning. Bedenk dat na de Oktoberrevolutie tientallen bisschoppen Rusland hebben verlaten en Russische kerken buiten Rusland hebben gesticht, en nu heeft niemand van u hetzelfde gedaan. Ook dit zegt veel over de toestand van de huidige Russische kerk. Ja, het is altijd een groot

risico om je land te verlaten, maar het is ondenkbaar dat plaatselijke kerken je zullen afwijzen, al zullen ze lang niet allemaal je beslissing met respect en aandacht behandelen. Het is pijnlijk om toe te geven,

Tot slot, ten derde, hoop ik terug te keren. Ik hoop dat orthodoxe christenen in Rusland de kans krijgen om een vrije kerk op te bouwen in een vrij Rusland. De grote vraag is welke rol het huidige episcopaat daarin zal moeten spelen. Op dit moment verliest het niet alleen autoriteit en vertrouwen. U moet het er mee eens zijn dat de nieuwe en vrije kerk misschien gewoon geen behoefte heeft aan zo'n episcopaat.

De woorden van St. Sophronius van Essex, woorden van grote hoop, kwamen niet uit. Hij zei dat "de Russische kerk een buitengewone uitputting van zichzelf heeft ervaren in het lijden voor de naam van Christus" en daarom "staat er voor de Russische kerk een kwestie van perfectie, die voortkomt uit de eeuwige spirituele wet: de volheid van de uitgave zelf is een voorafschaduwing van de volheid van perfectie ».

Helaas, na het uitgeven van zichzelf was er geen tijdperk van perfectie, maar een tijdperk van verzadiging, materieel welzijn en rijkdom, een tijdperk van harteloosheid, hypocrisie en machtswellust. Vandaag de dag is de Russische kerk verder van Christus verwijderd dan iemand zich had kunnen voorstellen.

Uwe Eminenties! Het schandelijke, catastrofale stilzwijgen van de meerderheid van u tijdens de Russische oorlog tegen Oekraïne legt een onuitwisbare smet op de hele Russisch-Orthodoxe Kerk.

Kan uw houding ten opzichte van de Oekraïens-Orthodoxe Kerk en metropoliet Onuphrius persoonlijk iets anders dan verraad worden genoemd? Je hebt verraden, je hebt een aanzienlijk deel van je eigen kerk aan de vernietiging overgeleverd. Je vertrouwdde Onuphry niet en zag de leugen van de patriarch aan voor de waarheid.

Toen de Russische autoriteiten de argumenten van de kerk begonnen te gebruiken voor hun propaganda, waren de kosten voor de Oekraïense kerk zeer hoog: de druk op de Oekraïense staat en een groot deel van de Oekraïense samenleving was het natuurlijke gevolg van de agressie.

De verantwoordelijkheid daarvoor zal worden gedeeld - misschien niet in gelijke mate - niet alleen door degenen die deze agressie openlijk steunden, maar ook door degenen die zwegen.

De huidige Russische staat wil dat de economie, het onderwijs en de cultuur van het land langs een militaire lijn worden geheroriënteerd. Maar niet alleen dat. De kerk die de afgelopen jaren aan de voeten van de staatsautoriteiten kroop, moet nu ook deze verschrikkelijke oorlog dienen.

Ik smeed u om leugens en onwaarheden actief te bestrijden.

Om te stoppen met het steunen en rechtvaardigen van de oorlog.

Om te stoppen met het zegenen van de soldaten en de wapens.

Om duidelijk te maken dat degenen die schuldig zijn aan militaire misdaden niet zonder berouw de drempel van de kerk kunnen overschrijden, laat staan deelnemen aan de heilige mysteriën.

Om iedereen op te roepen tot een rechtvaardige vrede.

De Russische kerk zal opnieuw moeten leren spreken over waarheid, over mededogen, over oprechte vredestichting, over rechtvaardige vrede. De Russische kerk zal het lijden van de vreedzame bevolking van Oekraïne en de misdaden die het Russische leger heeft begaan in de bezette gebieden

moeten zien. Niet alleen om ze te zien, maar ook om ze te herkennen, te begrijpen en zichzelf ertoe te brengen berouw te tonen voor het feit dat ze eraan hebben deelgenomen. Zonder dat heeft het geen toekomst.

Gerechtigheid en recht doen is acceptabeler voor de Heer dan offers (Spreuken 21,3) .

Bedenk: uw offers van vandaag zijn misschien niet aangenaam voor God.

Bedenk: in je gebeden van vandaag zit geen waarheid.

En uiteindelijk: wie dien je?

En wie heeft jou nodig zoals je bent?

Sergei Chapnin

23 januari/5 februari 2023

Synaxis van nieuwe martelaren en belijders van de twintigste eeuw

---

<https://publicorthodoxy.org/2023/02/06/open-letter-russian-bishops/>